

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/129/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312213652
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1312213652.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a sudcov Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Valérie Kleinovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova ul. č. 25, Bratislava, IČO: 35807598, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 13. januára 2015 č.k. 45C 109/2012-332, proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III zo dňa 13. januára 2015 č.k. 45C 109/2012-329 a proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III zo dňa 23. júna 2016 č.k. 45C 109/2012-457 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

Napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 13. januára 2015 č.k. 45C 109/2012-329 **p o t v r d z u j e.**

Napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 23. júna 2016 č.k. 45C 109/2012-457 **p o t v r d z u j e.**

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobcu žalobu, ktorou sa proti žalovanému domáhal zaplataenia majetkovej škody vo výške 175,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 110,64 eur a náhrady trov konania.

2. Vychádzal zo žaloby žalobcu skutkovo odôvodnenej tým, že POHOTOVOSTĚ, s.r.o. je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. Ako oprávnený subjekt, veriteľ zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXX, navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka, povinného: B. T.. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 4436/2012. Súdny exekútor predložil jeho návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Bratislava III ako miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod číslom: XXXX XXXXXX. Dňa 05.10.2010 podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného od 01.12.2006, ktorý nerozhodol o podanom návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora napriek tomu, že podaný návrh podľa neho spĺňal všetky

formálne a materiálne podmienky ustanovené exekučným poriadkom. Ako dôkaz označil súdny spis exekučného súdu založený pre exekučné konanie. Postup exekučného súdu hodnotil ako nesprávny a v rozpore so zákonom, keďže počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal. Podľa žaloby si žalobca z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatnil náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy. V danom prípade postupoval podľa ustanovenia § 15 ods. 1 Zákona číslo 514/2003 Z.z., písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, pričom však žalovaný do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval. Podľa žalobcu mu vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom, keď vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,- eur. Návrh na zmenu súdneho exekútora podal po strate dôvery k exekútorovi a to najmä pre jeho neefektívne a neúčinné postupy, ktoré nesmerovali k riadnej a včasnej ochrane jeho oprávnených záujmov, v dôsledku čoho mal podozrenie zo vzniku škody na jeho strane. Keďže exekučný súd po podaní návrhu na zmenu súdneho exekútora bol nečinný, musel obdobie nečinnosti prekryvať svojou aktivitou cielenou na udržanie bonity pohľadávky a jej zabezpečenia usmerňovaním exekútora aj ďalších účastných orgánov, čo predpokladalo aktívnu systémovú správu pohľadávky na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde v sume 15,- eur. Celkovo podľa žaloby vynaložil vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom a to výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučnému súdu, sumu 175,- eur, ktorá suma by ho nezaťažila v prípade, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora dodržal zákonom stanovenú dobu. V žalobe si žalobca uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov na prejednanie veci v primeranom čase nemal za dostatočné zadostučinenie vzhľadom na ujmu spôsobenú mu nesprávnym úradným postupom. Podľa žalobcu márnym plynutím času bolo reálne ohrozené jeho legitímne očakávanie, že nastanú účinky predpokladané ustanovením § 44 ods. 8 Exekučného poriadku a správnym postupom exekučného súdu dôjde k zámene súdneho exekútora, čo bude viesť k efektívnemu a účinnému vymoženiu jeho pohľadávky. Neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom nastalo podľa neho riziko zániku povinného, nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a nastalo riziko insolvenčného povinného. Ako ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s vyvolaným zásahom do zákonných nárokov a základných práv žalobca uviedol u seba, u členov riadiacich orgánov spoločnosti a u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, keď časové omeškanie v rozhodnutí exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom navyše zánik ďalších jeho plánovaných podnikateľských aktivít, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na jeho strane, rovnako aj na strane jeho majiteľov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Žalobca si uplatnil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu sumu 110,64 eur. Výpočet nároku uskutočnil alikvotným pomerom 55,32 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu a to na základe doterajšieho rozhodnutia ústavného súdu, podľa ktorého pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní, je spravodlivé, aby sa za každý rok poznačený prieťahmi vzťahovala satisfakcia vo výške 20.000,- Sk t.j. 663,88 eur, t.j. 55,32 eur za mesiac. V danej veci bol exekučný súd nečinný viac ako 66 dní. Ohľadom primeranosti požadovanej výšky finančného zadostučinenia poukázal žalobca aj na nálezy ústavného súdu vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov súdmi v civilnom konaní / Nález ústavného súdu sp. zn.: III ÚS 203/06-25, kde bolo žalobcovi priznané finančné zadostučinenie

20.000,- Sk za zbytočné priesťahy v trvaní jedného roka a dvoch mesiacov, Nález ústavného súdu sp. zn.: III ÚS 235/04-3, kde bolo žalobcovi priznané finančné zadosťučinenie 30.000,- Sk za zbytočné priesťahy v trvaní jedného roka/. Žalobca v žalobe ďalej namietal predpojatosť Okresného súdu Bratislava III z dôvodu, že tento súd je štátnym orgánom, ktorý svojím konaním, nesprávnym úradným postupom, spôsobil vznik škody na jeho strane a preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať. Pridelenie veci niektorému zo sudcov Okresného súdu Bratislava III by označil za porušenie jeho práva na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom, pretože podľa rozvrhu práce neexistuje sudca, ktorý by nebol vo veci zaujatý. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby nadriadený súd rozhodol o prikázaní veci inému súdu, nakoľko sudcovia Okresného súdu Bratislava III sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a k stranám sporu.

3. Súd prvej inštancie uviedol, že Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 3NcC/320/2012-13 zo dňa 22.10.2012 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veci.

4. Poukázal na to, že žalovaný žiadal žalobu ako právne neopodstatnenú zamietnuť z dôvodu nepreukázania splnenia zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie nároku na náhrady škody v zmysle Zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Podľa žalovaného sa v jednotlivých žalobách vyskytujú viaceré nedostatky, napr. zmätočne označení povinní, nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní, chýbajú dátumy doručení podaní na súd. Podľa neho žalobca celú dôkaznú povinnosť prenáša na súd napriek jeho dôkaznej povinnosti. Ohľadne priesťahov v konaní žalovaný uviedol, že žalobca neuviedol, ktoré kroky podnikol na ich odstránenie. Podľa žalovaného všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať priesťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd Slovenskej republiky. Prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012 mu boli doručené dňa 23.04.2012, pričom žaloba bola už dňa 27.09.2012 doručená súdu, preto podľa neho ide o predčasne uplatnený nárok. Žalovaný tiež argumentoval, že všeobecným predpokladom na zmenu súdneho exekútora je žiadosť oprávneného na zmenu súdneho exekútora spolu s uvedením súdneho exekútora, ktorý má nahradiť pôvodného exekútora. V praxi je zaužívaný model, podľa ktorého exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu súdneho exekútora predloží túto žiadosť pôvodnému exekútorovi na vyjadrenie a na vyčíslenie doterajších trov konania, pričom súd v rozhodnutí po zmene exekútora zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Pripustil, že v niektorých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhoch oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej tridsaťdňovej lehoty od doručenia takéhoto návrhu, pričom ak exekučný súd nekonal o návrhu žalobcu ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora, žalobcovi podľa neho nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy, ktorým bezpochyby bolo podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov. Ak žalobca tento prostriedok nápravy nevyužil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť, keďže si nepočínal tak, aby nedošlo ku škode na jeho majetku. Dal do pozornosti, že v zmysle § 9 ods. 2 Zákona číslo 514/2003 Z.z., súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie priesťahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na priesťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok priesťahy v súdnom konaní, v právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov, alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov. Podľa názoru žalovaného efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa Zákona číslo 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na priesťahy. Opačný výklad by žalovaného znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných priesťahov. V tejto súvislosti tiež žalovaný uviedol, že Ústavný súd SR uznesením zo dňa 03.10.2012, I ÚS 476/2012-12 rozhodoval o sťažnostiach žalobcu, pričom konštatoval, že za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavný súd zastal názor,

že doterajšia dĺžka predmetných konaní sama o sebe nie je ešte takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práv žalobcu, ktoré by odôvodňovalo prijatie sťažnosti na ďalšie konanie /m. m. II.ÚS 93/03/. Vzniesol aj námietku premlčania žalobou majúc za to, že zo skutkových okolností uvádzaným žalobcom v žalobách v niektorých konaniach k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť v období pre marcom 2009. Vyjadril názor, že ak mala žalobcovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v nerozhodnutí o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote, lehota na uplatnenie týchto nárokov uplynula pri každom takomto nároku osobitne, a to po troch rokoch od momentu uplynutia 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora.

5. Podľa žalovaného žalobca vyčíslil uplatnenú škodu na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, ktoré spočívali v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca a to bez ohľadu na dĺžku trvania prieťahov, t.j. v celkovej sume 175,- eur. Požadované paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti považoval za nesprávne a účelové, majúc za to, že nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať žalobcovi materiálnu škodu, keď nebol preukázaný jej vznik ani výška.

6. K uplatnenej nemajetkovej ujme žalovaný uviedol, že žalobca v žalobe poukázal na viacero ústavných nálezov, kde Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol o poskytnutí finančného zadosťučinenia za zbytočné prieťahy. Podľa jeho názoru poskytovaná výška finančného zadosťučinenia nie je automatická, táto podlieha podrobnému skúmaniu zo strany súdu a je nesprávne vychádzať z paušálnej sumy 663,88 eur za každý rok prieťahov, nakoľko každé prípadové okolnosti sú osobitné, vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný, pričom žalobcom uvádzané pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery mal za irelevantné, keď náhradu škody si v predmetnom konaní uplatňuje právnická osoba. Nie je možné podľa neho opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo neho v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. S prihliadnutím na dobré mravy vzhľadom na uplatnenú nemajetkovú ujmu dal žalovaný do pozornosti a doložil list Európskej komisie Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/R4M/kb D/2010/ 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov a práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci, žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúci slabé finančné a právne vedomie nízkopriíjmových osôb, preto v takomto prípade aj súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek jeho podanie, a to najmä v prípade návrhu na vykonanie exekúcie, s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdu.

7. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 45C 109/2012-21 zo dňa 15.05.2013 z dôvodu hospodárnosti konania spojil na spoločné konanie podľa ust. § 112 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku platného do 30.06.2016 (ďalej len „OSP“) vecí, ktoré skutkovo spolu súviseli a týkali sa tých strán sporu, vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 45C 109/2012, sp. zn. 45C 136/2012, sp. zn. 45C 137/2012, sp. zn. 45C 141/2012, sp. zn. 45C 142/2012, sp. zn. 45C 143/2012, sp. zn. 45C 146/2012, sp. zn. 45C 147/2012, s tým, že spoločné konanie ostalo vedené pod sp. zn. 45C 109/2012. Dané rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.05.2013.

8. Uviedol, že v právnej veci vedenej pod sp. zn. 45C 136/2012 sa žalobca podanou žalobou doručenou mu dňa 27.09.2012 domáhal voči žalovanému zaplatať majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 165,96 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania, keď ako oprávnený subjekt, veriteľ zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXX navrhoval súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka, povinného: Q. R.. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 14954/2011. Súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu, Okresnému súdu Bratislava III a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod číslom: XXXX XXXXXX. Dňa 05.10.2010 podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora podľa § 44 ods. 7 Exekučného poriadku platného

od 01.09.2005, resp. podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného od 01.12.2006, ktorý nerozhodol o podanom návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora napriek tomu, s tým, že podľa žalobcu podaný návrh spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené exekučným poriadkom. Ako dôkaz označil súdny spis exekučného súdu založený pre exekučné konanie. Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 2 NcC/319/2012-16 zo dňa 24.10.2012 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania v tejto veci.

9. V právnej veci vedenej na súde prvej inštancie pod sp. zn. 45C 137/2012 sa žalobca žalobou doručenou mu dňa 27.9.2012 domáhal voči žalovanému zaplata majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 165,96 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania, keď ako oprávnený subjekt, veriteľ zo zmluvy o úvere číslo 7120120 navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka, povinného: K. V.. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelił registráciou exekučnej veci číslo EX 15070/2011. Súdny exekútor predložil jeho návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu, Okresnému súdu Bratislava III a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod číslom: XXXX XXXXXX. Dňa 18.11.2010 podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora. podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného od 01.12.2006, ktorý nerozhodol o podanom návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora napriek tomu, že podaný návrh podľa neho spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené exekučným poriadkom. Ako dôkaz označil súdny spis exekučného súdu založený pre exekučné konanie. Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 14NcC/335/2012-14 zo dňa 23.10.2012 rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Bratislava III v Bratislave C.. N. M. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci.

10. V právnej veci vedenej pod sp. zn. 45C 141/2012 sa žalobca žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 27.9.2012 domáhal voči žalovanému zaplata majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 165,96 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania, tvrdiac, že ako oprávnený subjekt, veriteľ zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka, povinného: D. T.. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelił registráciou exekučnej veci číslo EX 509/2003. Súdny exekútor predložil jeho návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu, Okresnému súdu Bratislava III a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod číslom: XXXX XXXXXX. Dňa 05.10.2010 podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora podľa § 44 ods. 7 Exekučného poriadku platného od 01.09.2005, resp. podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného od 1.12.2006, ktorý nerozhodol o podanom návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora napriek tomu, že podaný návrh podľa neho spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené exekučným poriadkom. Ako dôkaz označil súdny spis exekučného súdu založený pre exekučné konanie. Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 14NcC/337/2012-14 zo dňa 23.10.2012 rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Bratislava III v Bratislave C.. N. M. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci.

11. V právnej veci vedenej pod sp. zn. 45C 142/2012 sa žalobca žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 27.9.2012 domáhal voči žalovanému zaplata majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 165,96 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania, na základe tvrdenia, že ako oprávnený subjekt, veriteľ zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka, povinného: A. D.. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelił registráciou exekučnej veci číslo EX 485/2003. Súdny exekútor predložil jeho návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu, Okresnému súdu Bratislava III a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod číslom: XXXX XXXXXX. Dňa 18.11.2010 podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora podľa § 44 ods. 7 Exekučného poriadku platného od 1.9.2005, resp. podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného od 1.12.2006, ktorý nerozhodol o podanom návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase do 30 dní

od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora napriek tomu, že podaný návrh podľa neho spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené exekučným poriadkom. Ako dôkaz označil súdny spis exekučného súdu založený pre exekučné konanie. Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 3NcC/337/2012-14 zo dňa 22.10.2012 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania v uvedenej veci.

12. V právnej veci vedenej pod sp. zn. 45C 143/2012 sa žalobca žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 27.09.2012 domáhal voči žalovanému zaplatať majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 221,28 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania, s odôvodnením, že ako oprávnený subjekt, veriteľ zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXX navrhoval súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka, povinného: K. G.. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 11006/2011. Súdny exekútor predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu, Okresnému súdu Bratislava III a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod číslom: XXXX XXXXXX. Dňa 5.10.2010 podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora podľa § 44 ods. 7 Exekučného poriadku platného od 1.9.2005, resp. podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného od 1.12.2006, ktorý nerozhodol o podanom návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora napriek tomu, že podaný návrh podľa neho spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené exekučným poriadkom. Ako dôkaz označil súdny spis exekučného súdu založený pre exekučné konanie. Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 5NcC/338/2012-14 zo dňa 26.10.2012 rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Bratislava III v Bratislave C.. N. M. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania v uvedenej veci.

13. V právnej veci vedenej pred súdom prvej inštancie pod sp. zn. 45C 146/2012 sa žalobca žalobou doručenu mu dňa 27.09.2012 domáhal voči žalovanému zaplatať majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 165,96 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania, majúc za to, že ako oprávnený subjekt, veriteľ zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXX navrhoval súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka, povinného: G. W.. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 14414/2011. Súdny exekútor predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu, Okresnému súdu Bratislava III a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod číslom: XXXX XXXXXX. Dňa 05.10.2010 podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora podľa § 44 ods. 7 Exekučného poriadku platného od 01.09.2005, resp. podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného od 01.12.2006, ktorý nerozhodol o podanom návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora napriek tomu, že podaný návrh podľa neho spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené exekučným poriadkom. Ako dôkaz označil súdny spis exekučného súdu založený pre exekučné konanie. Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 14 NcC/338/2012-13 zo dňa 24.10.2012 rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Bratislava III v Bratislave C.. N. M. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci.

14. V právnej veci vedenej pred súdom prvej inštancie pod sp. zn. 45C 147/2012 sa žalobca žalobou doručenu mu dňa 27.09.2012 domáhal voči žalovanému zaplatať majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 165,96 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania, dôvodiť, že ako oprávnený subjekt, veriteľ zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXX navrhoval súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka, povinného: H. Š.. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 4973/2011. Súdny exekútor predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu, Okresnému súdu Bratislava III a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod číslom: XXXX XXXXXX. Dňa 16.09.2010 podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora podľa § 44 ods. 7 Exekučného poriadku platného od 01.09.2005, resp. podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného od 1.12.2006, ktorý nerozhodol o podanom návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora napriek tomu, že podaný návrh

spĺňal podľa neho všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené exekučným poriadkom. Ako dôkaz označil súdny spis exekučného súdu založený pre exekučné konanie. Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 8NcC/338/2012-12 zo dňa 23.10.2012 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania v danej veci. Návrhu žalobcu na prikázanie veci inému súdu nevyhoveli.

15. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie na deň 10.4.2014, pred ktorým právny zástupca žalobcu podal návrh na prerušenie konania, že z dôvodu dosiahnutia ochrany podal sťažnosť Ústavnému súdu Slovenskej republiky v zmysle článku 127 Ústavy Slovenskej republiky pre porušenie jeho základných práv a slobôd spojené s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave, pričom už v podanej žalobe označil skutočnosť, pre ktorú má byť vylúčený sudca poverený prejednaním a rozhodnutím veci. Ďalej uviedol, že mu bolo doručené rozhodnutie Krajského súdu o tom, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie sú z prejednávania veci vylúčení, avšak s týmto rozhodnutím zásadne nesúhlasil a tvrdil, že sú tu dané dôvody na vylúčenie všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava III. Doklad o podaní sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky nezaslal. Okresný súd Bratislava III uznesením č.k. 45C 109/2012-273 zo dňa 10.04.2014 návrh na prerušenie konania zamietol s odôvodnením, že neboli dané dôvody na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 1 písmena b/ veta prvá OSP z ani v zmysle § 109 ods. 2 písmena c/ OSP, proti ktorému žalobca podal odvolanie. Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 5Co/575/2014-304 zo dňa 28.08.2014 odvolanie žalobcu odmietol vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie Ústavného súdu SR o jeho sťažnosti, ktorej predmetom bolo rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, bolo právoplatné, preto podľa krajského súdu žalobca nemôže mať záujem na prerušení aktuálneho konania a zanikla potreba rozhodnutia o odvolaní proti napadnutému rozhodnutiu.

16. Súd prvej inštancie vo veci opätovne nariadil pojednávanie na deň 13.01.2015, na ktoré sa právny zástupca žalobcu nedostavil, doručenie predvolania mal riadne a včas vykázané, žiadal o odročenie pojednávania na neurčito z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a dňa 09.01.2015 podal opätovný návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom bolo rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd.

17. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že sú dané dôvody na vylúčenie všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava III, nakoľko Krajský súd v Bratislave uznesením vo všetkých konaniach spojených na spoločné konanie vedené pod sp. zn. 45C 109/2012 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie sú z prejednávania a rozhodovania vo veci vylúčení, resp. že sudkyňa Okresného súdu Bratislava III v Bratislave C.. N. M. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vo veci. Uviedol, že o pôvodnom návrhu na prerušenie konania rozhodol uznesením č.k. 45C 109/2012-273 zo dňa 10.04.2014, návrh na prerušenie konania zamietol, proti ktorému žalobca podal odvolanie a Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 5Co /575/2014-304 zo dňa 28.08.2014 napadnuté uznesenie potvrdil. Vzhľadom k tomu, že vo veci bol určený termín pojednávania a s prihliadnutím na dôvody prerušenia konania uvádzané, keď o nevyvylúčení zákonného sudcu bolo právoplatne rozhodnuté odvolacím súdom, vo veci konal.

18. Vo veci rozhodol právne ju posúdiac podľa ust. § 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 3 ods. 1, 2 uvedeného zákona, § 9 ods. 1, 2 uvedeného zákona a ďalej podľa jeho ust. §§ 15 ods. 1, 16 ods. 1, 17 ods. 1 až 5, 18 ods. 2,3, 19 ods. 1 až 3, 36 ods. 1 Zákona o exekúcii a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), a taktiež podľa jeho ust. § 41 ods. 1,2, § 44 ods. 6 a § 238 ods. 1, 2, keď z obsahu pripojeného exekučného spisu súdu prvej inštancie sp. zn. 36Er/1529/2004 /45C 109/2012/ zistil, že Pohotovosť, s.r.o., Bratislava ako oprávnený podal dňa 03.11.2004 na Exekútorskú úradu v Bratislave, u súdneho exekútora C.. H. E. návrh na vykonanie exekúcie, proti povinnému: B. T., na vymoženie peňažného plnenia vo výške 21.510.- Sk s príslušenstvom, trov konania a trov exekúcie, ktorý bol zaregistrovaný pod EX 397/04. Dňa 16.11.2004 predložil súdny exekútor Okresnému súdu Bratislava III žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom uvedenému návrhu bola pridelená sp. zn. 36Er 1529/2004. Dňa 25.11.2004 Okresný súd Bratislava III udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie č. XXXX XXXXXX na základe vykonateľného exekučného titulu, Rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 26Cb 108/03-28 zo dňa 10.05.2004 v spojení s opravným uznesením č.k. 26Cb 108/033-36 zo dňa 24.06.2004. Dňa 06.10.2010 oprávnený podal na súd návrh na zmenu súdneho exekútora, následne súd žiadal súdneho

exekútora o vyčíslenie trov exekúcie a o zaslanie exekučného spisu, ktorý bol doručený súdu dňa 24.11.2010. Uznesením č.k. 36Er 1529/2004-15 zo dňa 10.12.2010 Okresný súd Bratislava III návrhu oprávneného vyhovel, v uvedenej výrokovej časti nadobudlo uznesenie právoplatnosť dňa 13.04.2011. Z obsahu pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 36Er /2834/2002 /45C 136/2012/ zistil, že Pohotovosť, s.r.o., Bratislava ako oprávnený podal dňa 18.10.2002 na Exekútorskú úradu v Bratislave, u súdneho exekútora G.. H. V. návrh na vykonanie exekúcie, proti povinnému: Q. R. na vymożenie peñažného plnenia vo výške 8.560.- Sk s príslušenstvom, trov konania a trov exekúcie, ktorý bol zaregistrovaný pod EX 966/02. Dňa 23.10.2002 predložil súdny exekútor súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom uvedenému návrhu bola pridelená sp. zn. 36Er 2834/2002. Dňa 31.10.2002 Okresný súd Bratislava III udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie č. XXXX XXXXXX na základe vykonateľného exekučného titulu, Platobného rozkazu Okresného súdu Bratislava III č.k. Rob 3584/02-5 zo dňa 24.05.2002. Dňa 06.10.2010 oprávnený podal na súd návrh na zmenu súdneho exekútora, následne súd žiadal súdneho exekútora o vyčíslenie trov exekúcie a o zaslanie exekučného spisu, ktorý bol doručený súdu dňa 14.12.2010. Uznesením č.k. 36Er 2834/2002 - 11 zo dňa 01.02.2011 Okresný súd Bratislava III návrhu oprávneného vyhovel, v uvedenej výrokovej časti nadobudlo uznesenie právoplatnosť dňa 25.02.2011.

Z obsahu pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 34Er/1366 /2003 /45C 137/2012/ zistil, že Pohotovosť, s.r.o., Bratislava ako oprávnený podal dňa 12.06.2003 na Exekútorskú úradu Košice 2, u súdneho exekútora B.. L. G. návrh na vykonanie exekúcie, proti povinnému: K. V. na vymożenie peñažného plnenia vo výške 13.090.- Sk s príslušenstvom, trov konania a trov exekúcie, ktorý bol zaregistrovaný pod EX 917/03. Dňa 20.06.2003 predložil súdny exekútor súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom uvedenému návrhu bola pridelená sp. zn. 34Er 1366/03. Dňa 02.07.2003 Okresný súd Bratislava III udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie č. XXXX XXXXXX na základe vykonateľného exekučného titulu, Rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 22Cb 216/02-27 zo dňa 05.12.2002. Dňa 22.11.2010 oprávnený podal na súd návrh na zmenu súdneho exekútora, následne súd žiadal súdneho exekútora o vyčíslenie trov exekúcie a o zaslanie exekučného spisu, ktorý bol doručený súdu dňa 24.02.2011. Uznesením č.k. 34Er 1366/2003 - 13 zo dňa 09.03.2011 Okresný súd Bratislava III návrhu oprávneného vyhovel, v uvedenej výrokovej časti nadobudlo uznesenie právoplatnosť dňa 28.09.2011.

Z obsahu pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 36 Er/1458 /2003 /45C 141/2012/ zistil, že Pohotovosť, s.r.o., Bratislava ako oprávnený podal dňa 03.07.2003 na Exekútorskú úradu Bratislava 1, u súdneho exekútora G.. H. V. návrh na vykonanie exekúcie, proti povinnému: D. T. na vymożenie peñažného plnenia vo výške 15.470.- Sk s príslušenstvom, trov konania a trov exekúcie, ktorý bol zaregistrovaný pod EX 509/2003. Dňa 07.07.2003 predložil súdny exekútor súdu žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, pričom uvedenému návrhu bola pridelená sp. zn. 36Er 1458/2003. Dňa 11.07.2003 Okresný súd Bratislava III udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie č. XXXX XXXXXX na základe vykonateľného exekučného titulu, Platobného rozkazu Okresného súdu Bratislava III č.k. 42 Rob 519/02-6 zo dňa 08.07.2002. Dňa 06.10.2010 oprávnený podal na súd návrh na zmenu súdneho exekútora, následne súd žiadal súdneho exekútora o vyčíslenie trov exekúcie a o zaslanie exekučného spisu, ktorý bol doručený súdu dňa 14.12.2010. Uznesením č.k. 36Er 1458/2003 - 13 zo dňa 25.01.2011 Okresný súd Bratislava III návrhu oprávneného vyhovel.

Z obsahu pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 34 Er/1046/2003 /45C 142/2012/ zistil, že Pohotovosť, s.r.o., Bratislava ako oprávnený podal dňa 05.05.2003 na Exekútorskú úradu Košice 2, u súdneho exekútora B.. L. G. návrh na vykonanie exekúcie, proti povinnému: A. D. na vymożenie peñažného plnenia vo výške 12.705.- Sk s príslušenstvom, trov konania a trov exekúcie, ktorý bol zaregistrovaný pod EX 485/03. Dňa 22.05.2003 predložil súdny exekútor súdu žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, pričom uvedenému návrhu bola pridelená sp. zn. 34Er 1046/2003. Dňa 28.05.2003 Okresný súd Bratislava III udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie č. XXXX XXXXXX na základe vykonateľného exekučného titulu, Platobného rozkazu Okresného súdu Bratislava III č.k. 42Rob 1276/02-6 zo dňa 24.07.2002. Dňa 22.11.2010 oprávnený podal na súd návrh na zmenu súdneho exekútora, následne súd žiadal súdneho exekútora o vyčíslenie trov exekúcie a o zaslanie exekučného spisu, ktorý bol doručený súdu dňa 25.02.2011. Uznesením č.k. 34Er 1046/2003 - 13 zo dňa 09.03.2011 Okresný súd Bratislava III návrhu oprávneného vyhovel, v uvedenej výrokovej časti nadobudlo uznesenie právoplatnosť dňa 18.10.2011.

Z obsahu pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 36 Er/ 2750/2002 /45C 143/2012/ zistil, že Pohotovosť, s.r.o., Bratislava ako oprávnený podal dňa 14.10.2002 na Exekútorskú úradu v Bratislave 1, u súdneho exekútora G.. H. V. návrh na vykonanie exekúcie, proti povinnému: K. G. na vymożenie peñažného plnenia vo výške 15.470,- Sk s príslušenstvom, trov konania a trov

exekúcie, ktorý bol zaregistrovaný pod EX 890/2002. Dňa 6.10.2002 predložil súdny exekútor súdu žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, pričom uvedenému návrhu bola pridelená sp. zn. 36Er/2750/2002. Dňa 29.10.2002 Okresný súd Bratislava III udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie č. XXXX XXXXXX na základe vykonateľného exekučného titulu, Platobného rozkazu Okresného súdu Bratislava III č.k. 42Rob 471/02-6 zo dňa 04.07.2002. Dňa 06.10.2010 oprávnený podal na súd návrh na zmenu súdneho exekútora. Následne súd žiadal súdneho exekútora o vyčíslenie trov exekúcie a o zaslanie exekučného spisu, ktorý bol doručený súdu dňa 14.12.2010. Uznesením č.k. 36Er 2750/2002 - 12 zo dňa 02.02.2011 Okresný súd Bratislava III návrhu oprávneného vyhovel, v uvedenej výrokovej časti uznesenie doposiaľ nadobudlo právoplatnosť dňa 02.03.2011.

Z obsahu pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 36Er/1784/2002 /45C 146/2012 / súd zistil, že Pohotovosť, s.r.o., Bratislava ako oprávnený podal dňa 02.08.2002 na Exekútorskom úrade v Bratislave 1, u súdneho exekútora G. H. V. návrh na vykonanie exekúcie, proti povinnému: G. W. na vymoženie peňažného plnenia vo výške 7.200,- Sk s príslušenstvom, trov konania a trov exekúcie, ktorý bol zaregistrovaný pod EX 626/2002. Dňa 06.08.2002 predložil súdny exekútor súdu žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, pričom uvedenému návrhu bola pridelená sp. zn. 36Er/1784/2002. Dňa 20.08.2002 Okresný súd Bratislava III udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie č. XXXX XXXXXX na základe vykonateľného exekučného titulu, Platobného rozkazu Okresného súdu Bratislava III č.k. Rob 2603/02-5 zo dňa 26.03.2002. Dňa 06.10.2010 oprávnený podal na súd návrh na zmenu súdneho exekútora. Následne súd žiadal súdneho exekútora o vyčíslenie trov exekúcie a o zaslanie exekučného spisu, ktorý bol doručený súdu dňa 14.12.2010. Uznesením č.k. 36Er 1784/2002 - 12 zo dňa 25.01.2011 Okresný súd Bratislava III návrhu oprávneného vyhovel, v uvedenej výrokovej časti uznesenie doposiaľ nadobudlo právoplatnosť dňa 22.02.2011.

Z obsahu pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 36Er/ 944/2005 /45C 147/2012 / zistil, že Pohotovosť, s.r.o., Bratislava ako oprávnený podal dňa 23.05.2005 na Exekútorskom úrade v Holíči, u súdneho exekútora C. H. L. návrh na vykonanie exekúcie, proti povinnému: H. Š. na vymoženie peňažného plnenia vo výške 15.470,- Sk s príslušenstvom, trov konania a trov exekúcie, ktorý bol zaregistrovaný pod EX 528/2005. Dňa 14.6.2005 predložil súdny exekútor súdu žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, pričom uvedenému návrhu bola pridelená sp. zn. 36Er /944/2005. Dňa 17.06.2005 Okresný súd Bratislava III udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie č. XXXX XXXXXX na základe vykonateľného exekučného titulu, Rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 26Cb 119/02-24 zo dňa 21.05.2003 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 12Cob 211/03-53 zo dňa 29.01.2004. Dňa 20.09.2010 oprávnený podal na súd návrh na zmenu súdneho exekútora. Následne súd žiadal súdneho exekútora o vyčíslenie trov exekúcie a o zaslanie exekučného spisu, ktorý bol doručený súdu dňa 02.12.2010. Uznesením č.k. 36Er 944/2005-19 zo dňa 21.12.2010 Okresný súd Bratislava III návrhu oprávneného vyhovel, v uvedenej výrokovej časti uznesenie doposiaľ nadobudlo právoplatnosť dňa 15.02.2011.

19. Zo znaleckého posudku č. 1/2014 zo dňa 17.01.2014 vypracovaného znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave súd prvej inštancie zistil, že predmetom znaleckého posudku bolo posúdenie činnosti a ekonomickej náročnosti činností spojených s vymáhaním pohľadávok navrhovateľa ako aj činností, ktoré boli uskutočňované s nesprávnym úradným postupom exekučných okresných súdov Slovenskej republiky, keď tieto neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o žiadosti o nevydanie poverenia na vykonanie exekúcie, neskoro rozhodli resp. nerozhodli o žiadosti o zmenu exekútora, s tým, že znalecký ústav sa nezaoberal majetkovou škodou, vzniknutou žalobcovi v súvislosti s nesprávnym úradným postupom.

20. Konštatoval, že žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 25.04.2014 k znaleckému posudku č. 1/2014 tento považoval za nedôveryhodný, zavádzajúci a nespôsobilý preukázať vznik a existenciu majetkovej škody žalobcu, ktorej náhrady sa v predmetnom konaní domáha, keď pri vypracovaní znaleckého posudku sa vychádzalo zo skutočností, ktoré boli zistené z podkladov poskytnutých zadávateľom, podklady boli kontrolované len po formálnej stránke, vecná stránka obsiahnutá v ekonomických a účtovných výstupov je podľa strany 8 znaleckého posudku garantovaná poskytovateľom informácií. Pri vypracovaní posudku sa vychádzalo z údajov poskytnutých zadávateľom, t.j. žalobcom, a teda v rozpore so súdnou judikatúrou a postupom podľa ust. § 127 ods. 1 veta prvá OSP. Žalovaný poukázal na to, že predmetom posudku nebolo určiť, či v konkrétnom konaní došlo alebo nedošlo k pochybeniu exekučného okresného súdu, nakoľko táto otázka je predmetom dokazovania v samotnom súdnom konaní. I napriek tomu znalecký ústav skonštatoval, že k nesprávnemu úradnému postupu súdu došlo a to jednak bez bližšieho odôvodnenia, dokonca posudzoval správnosť alebo nesprávnosť otázky, ktorú

nie je kompetentný odborne posudzovať i vzhľadom na oblasť znaleckej činnosti. Za najpodstatnejší a najzávažnejší nedostatok predmetného posudku označil to, že tento mal byť vyčíslením škody spôsobenej v tisíckach exekučných konaní, pričom v uvedenom kontexte je nutné vziať v úvahu, že úradný postup exekučného súdu, ktorý je žalobcom namietaný, nie je v jednotlivých konaniach identický. Posudok podľa neho nevedie k presnému vyčísleniu škody, ku ktorej malo dôjsť v tom ktorom exekučnom konaní postupom exekučného súdu, nakoľko táto je určená iba ako parciálna časť nepreukázateľného balíka nákladov, ktorý je rozpočítaný medzi počet žalôb, ktorými sa žalobca domáhal náhrady škody na jednotlivých súdov Slovenskej republiky. Taktiež výpočty pri jednotlivých položkách sa podľa žalovaného riadia voľnou úvahou. Žalovaný ďalej sporoval tú skutočnosť, že k zvýšeniu počtu zamestnancov došlo výlučne z dôvodu namietaného postupu exekučného súdu, ktorú skutočnosť posudok žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, namietal aj to, že vo výpočtoch týkajúcich sa zvýšených mzdových nákladov sú zahrnutí i pracovníci pre trestné konanie a pracovníci pre styk s verejnosťou, čo zároveň vylučuje akúkoľvek súvislosť s namietaným pochybením exekučného súdu. Príčinná súvislosť medzi zvýšenými mzdovými nákladmi a nesprávnym úradným postupom súdu absentuje vo vzťahu k činnostiam, ktoré boli predmetom výkonu práce práve tých zamestnancov, o ktorých sa mal kolektív pracovníkov žalobcu rozrásť. Zo znaleckého posudku vôbec nie je podľa neho zrejmé, k akým úpravám informačného systému malo dôjsť a vôbec nie je zrejماً súvislosť týchto prípadných úprav s namietanými nesprávnymi úradnými postupmi.

21. Zodpovednosť štátu za nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci súd prvej inštancie posudzoval podľa zák. č. 514/2003 Z.z., v zmysle ktorého štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom podľa jeho § 3 ods. 1 písm. d/ cit. zák. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom označil za objektívnu, bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť. Pre vznik zodpovednosti sa vyžaduje podľa súdnej praxe splnenie troch podmienok, a to nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, ktoré musia byť splnené kumulatívne. Uviedol, že ak nie je splnená čo i len jedna z uvedených podmienok, základ nároku na náhradu škody nie je daný.

22. Konštatoval, že zákon nedefinuje nesprávny úradný postup, ale z obsahu tohto pojmu podľa súdu prvej inštancie vyplýva, že za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Za nesprávny úradný postup je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, keď aj nevydanie rozhodnutia je nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup je podľa súdu prvej inštancie možné považovať i iné nekonanie príslušného orgánu, teda nevykonávanie úradného postupu.

23. Pripomenul, že nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného s príslušným orgánom podľa § 15 ods. 1 vyššie uvedeného zákona, keď ide o podmienku pre uplatnenie nároku na náhradu škody v konaní pred súdom.

24. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012 boli doručené žalovanému dňa 23.04.2012. Skonštatoval, že predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody má obligatórny charakter, podľa ktorého nárok na náhradu škody na súde nie je možné uplatniť skôr než uplynie šesťmesačná lehota od uplatnenia nároku poškodeným pred príslušným orgánom, keď len neúspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je predpokladom uplatneného nároku na súde. Uviedol, že žalobca podal žaloby dňa 27.09.2012, teda pred uplynutím šesť mesačnej lehoty od podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Žalovaný však neuznal jeho nároky, čo vyplynulo z vyjadrenia žalovaného, a do šiestich mesiacov od podania žiadosti neuspokojil nárok na náhradu škody. Súd prvej inštancie teda vyhodnotil, že šesťmesačná lehota v čase jeho rozhodovania uplynula a žalobu nepovažoval za predčasne podanú.

25. Zhrnul, že v prejednávanej veci si žalobca uplatnil náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v súdnom exekučnom konaní v zákonom stanovenej lehote. Z obsahu pripojených exekučných spisov mal za preukázané, že exekučné konania sa začali pred 01.09.2005:

- sp. zn. 36Er/1529/2004 /45C 109/2012/, dňa 03.11.2004 oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, dňa 16.11.2004 súdny exekútor podal na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, dňa 06.10.2010 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora,
- sp. zn. 36Er /2834/2002 /45C 136/2012/, dňa 23.10.2002 oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, dňa 16.11.2004 súdny exekútor podal na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, dňa 06.10.2010 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora,
- sp. zn. 34Er/1366/2003 /45C 137/2012/, dňa 12.06.2003 oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, dňa 20.06.2003 súdny exekútor podal na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, dňa 22.11.2010 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora,
- sp. zn. 36Er/1458/2003 /45C 141/2012/, dňa 03.07.2003 oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, dňa 07.07.2003 súdny exekútor podal na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, dňa 06.10.2010 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora,
- sp. zn. 34Er/1046/2003 /45C 142/2012/, dňa 05.05.2003 oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, dňa 22.05.2003 súdny exekútor podal na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, dňa 22.11.2010 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora,
- sp. zn. 36Er/2750/2002 /45C 143/2012/, dňa 14.10.2002 oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, dňa 06.10.2002 súdny exekútor podal na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, dňa 06.10.2010 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora,
- sp. zn. 36Er /1784/2002 / 45C 146/2012/, dňa 02.08.2002 oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, dňa 06.08.2002 súdny exekútor podal na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, dňa 06.10.2010 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora,
- sp. zn. 36Er/944/2005 /45C 147/2012/, dňa 23.05.2005 oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, dňa 14.06.2005 súdny exekútor podal na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, dňa 20.09.2010 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora.

V danom prípade aplikoval ustanovenie § 44 ods. 6 zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do 31.08.2005, podľa ktorého ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

26. Právne dôvodil, že vyššie uvedená právna norma neustanovovala povinnosť exekučnému súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora ako tvrdil žalobca, keď k tomuto došlo až s účinnosťou od 01.09.2005. S poukazom na § 238 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z., konania začaté pred 01.09.2005 sa dokončia podľa práva platného do 31.08.2005 ak ods. 2 neustanovuje inak. Ustanovenie § 238 ods. 2 Zák. č. 233/1995 Z.z. taxatívne vymedzuje ustanovenia Exekučného poriadku, ktoré sa použijú aj na konania začaté pred 01.09.2005, avšak s výnimkou vyššie citovaného ustanovenia Exekučného poriadku.

27. Vzhľadom na uvedené dôvody súd prvej inštancie nemal preukázaný nesprávny úradný postup / existenciu prietahov v predmetných exekučných konaniach/ ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

28. Navyše uviedol, že podľa judikatúry Ústavného súdu SR nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov zaručeného ústavou v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR /II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III ÚS 59/05/. Podľa judikatúry pojem zbytočné prietahy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy SR./I ÚS 63/00/. Nedodržanie zákonom stanovenej lehoty na rozhodnutie neznamená v zmysle platnej judikatúry automaticky zbytočné prietahy v súdnom konaní. Pri posudzovaní nároku na náhradu škody z dôvodu existencie prietahov v súdnom konaní môže súd z týchto vychádzať len v prípade, ak by boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následky prietahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti,

ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

29. Ustálil, že v súdnom spise sa ani nenachádza sťažnosť oprávneného na prieťahy v konaní, keď Ústavný súd Slovenskej republiky dňa 03.10.2012, I.ÚS 476/2012-12 rozhodoval o sťažnostiach žalobcu, pričom konštatoval, že doterajšia dĺžka predmetných konaní sama o sebe nie je ešte takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práv sťažovateľky, resp. že doba konaní vedených okresným súdom zasiahla samotnú podstatu a účel základného práva sťažovateľky podľa čl.48 ods.2 Ústavy SR, resp. práva podľa čl.6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd takým závažným spôsobom, že by to odôvodňovalo prijatie sťažnosti na ďalšie konanie /m. m. II.ÚS 93/03/. Argumentoval, že nie je oprávnený v konaní o náhradu škody preskúmavať efektívnosť a rýchlosť súdneho konania, na čo je oprávnený len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti, alebo predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy v konaní. Opačný výklad by podľa súdu prvej inštancie znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmavať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov, všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného prístupu v súdnictve.

30. K námietke žalobcu, že postupom exekučného súdu bol vystavený riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania, súd prvej inštancie uviedol, že exekútor môže začať vykonávať exekúciu udelením poverenia súdu na jej vykonanie. Súd po doručení žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora, ktorý bol oprávnený vykonávať exekúciu. Vyhodnotil preto, že zmena exekútora nemala ani bezprostredný vplyv na povinného. Pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, preto v súvislosti s nerozhodnutím v lehote nemôže len z titulu uvedenej procesnej nesprávosti bez ďalšieho, zodpovedať za všetko, čo nastalo v čase po uplynutí primeranej lehoty, v ktorej mal súd rozhodnúť o návrhu na zmenu exekútora do rozhodnutia a nemohlo ani dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody.

31. Pripomenul, že žalobca si uplatnil náhradu škody vo výške 175,- eur predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom z dôvodu, že poškodený vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,- euro, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- eur.

32. Vyslovil názor, že škoda je ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi ako všeobecným ekvivalentom, spočíva v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentuje majetkové hodnoty, ktoré by sa museli vynaložiť, aby sa vec uviedla do pôvodného stavu.

33. Vyhodnotil, že žalobca v konaní skutočnú škodu predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky ničím nepreukázal, nakoľko na listinný dôkaz žalobcu, a to, znalecký posudok č.1/2014 zo dňa 17.01.2014 vypracovaný Ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorý bol zaregistrovaný pod Spr. č. 3272/2014, neprihliadol, pretože sa jedná o všeobecný znalecký posudok, ktorý bol vypracovaný za obdobie rokov 2009-2012, neuvádza sa presný výpočet škody na konkrétne jednotlivé uplatnené nároky v jednotlivých konaniach. Mal za to, že z uvedeného dôvodu posudok hodnoverným, relevantným spôsobom neuviedol presné vyčíslenie škody, ku ktorej by malo dôjsť v konkrétnom exekučnom konaní, navyše posudok je výrazne jednostranný, vychádza iba z údajov poskytnutých zadávateľom a výpočty sa riadili voľnou úvahou. Žalobcom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov súd prvej inštancie nepovažoval za zmenšenie majetku poškodeného ani za ušlý majetkový prospech. Taktiež z obsahu spisu mal za preukázané, že v danej veci žalobca nezaslal žiadne urgencie adresované exekučnému súdu, navyše postup exekučného súdu podľa neho nevykazoval znaky zbytočných prieťahov, za ktoré by mal štát zodpovedať za škodu.

34. Podľa súdu prvej inštancie žalobca vo vzťahu k celému uplatnenému nároku na náhradu škody nepreukázal priamu a bezprostrednú príčinnú súvislosť medzi škodou a konaním exekučného súdu, nakoľko vzťah príčiny a následku musí byť podľa súdnej praxe priamy, bezprostredný, neprerušovaný a nestačí, ak je sprostredkovaný. Uviedol, že žalobca k svojej činnosti využíva informačný systém na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcie, pričom výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému a udržiavanie systému patrí do podnikateľskej činnosti, ktorú musí vykonávať. Posúdil, že nutnosť spravovať jeho pohľadávku ako oprávneného zapríčinil povinný tým, že neplnil svoj dlh a oprávnený musel vymáhať pohľadávku formou exekúcie, keď podľa súdu prvej inštancie ide o náklady, ktoré by bolo možné zahrnúť do náhrady trov exekúcie.

35. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu súd prvej inštancie zhrnul, že žalobca si uplatnil jej náhradu v jednotlivých konaniach spojených v predmetnej veci vo výške 110,64 eur, 165,96 eur, 221,28 eur a to alikvotným pomerom 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, nakoľko podľa jeho názoru bol v danej veci exekučný súd bezdôvodne nečinný, keď pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z analógie Ústavného súdu SR, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné priesťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený priesťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000.- Sk, t.j. 660.- eur /660,- eur :12= 55 eur/. Vyslovil, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak podľa § 17 ods. 2 Zák. č. 514/2003 Z.z. Poukázal na judikatúru, podľa ktorej odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými priesťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo /rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011/. Z obsahu spisu mal za preukázané, že postup exekučného súdu nevykazoval znaky zbytočných priesťahov a tvrdenie žalobcu, že v danej veci bol exekučný súd bezdôvodne nečinný, vyhodnotil ako nepravdivé. Tiež vyhodnotil, že žalobca nepreukázal, že by povinný subjekt zanikol, že by dochádzalo ku konaniu smerujúcemu k zániku subjektu, keď dôvodom neplnenia dlhu povinného bola jeho insolventnosť, čo je všeobecne známe riziko, ktoré je i rizikom podnikateľského subjektu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy tiež ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch.

36. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa §142 ods. 1 OSP v zmysle zásady zodpovednosti za výsledok sporu, keď vyhodnotil, že žalovaný mal vo veci plný úspech, pričom náhradu trov konania si neuplatnil. Z obsahu spisu súd prvej inštancie zistil, že žalovanému trovy v konaní nevznikli, preto mu náhradu trov konania proti žalobcovi nepriznal.

37. Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobca a žiadal ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, dôvodiac, že v konaní mu bol odňatá možnosť konať pred súdom, v konaní rozhodoval vylúčený sudca, súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pripomenul, že súd prvej inštancie prejednal vec v jeho neprítomnosti, hoci riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Už v žalobe uviedol skutočnosti o dôvode vylúčenia všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava III z pojednávania a rozhodovania veci. Rozhodovanie veci zákonným sudcom mal za základný predpoklad na naplnenie podmienok spravodlivého súdneho procesu. Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor z rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí, podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude podľa neho zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie preto označil za predčasný, keď sa súd prvej inštancie nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania z dôžitého dôvodu a v rozpore s ust. § 101 ods. 2 OSP konal a rozhodol v jeho neprítomnosti. Mal za to, že sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd prvej inštancie vychádzal, ako ani k dôkazom, ktoré súd prvej inštancie vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo podľa neho k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Ako

strana sporu nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, nakoľko bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie. Vyjadril názor, že súd prvej inštancie rozhodol bez toho, aby mu umožnil ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu a vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Uviedol, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučných spisoch. Tiež sa domnieval, že ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu prvej inštancie, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobe v zmysle ml. § 114 OSP, mal rozhodnúť o žalobe rozsudkom pre zmeškanie podľa ust. § 153b OSP a skutkovým základom mal byť žalobcom tvrdý skutkový stav. Naopak, súd prvej inštancie bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, hoci i žalobca navrhol dokazovanie a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b OSP. K majetkovej škode uviedol, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti exekučného súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného), keď však úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencii, na poštovné a telekomunikačné výdaje a urgovanie a kontrolu stavu konania na exekučnom súde. V tejto časti označil rozhodnutie súdu prvej inštancie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a arbitrárne. Namietal, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd prvej inštancie dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však podľa neho týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Nesúhlasil ani s tvrdením súdu prvej inštancie, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti exekučného súdu zapríčinil dlžník (povinný), nakoľko v prípade, ak by došlo k relevantnému rozhodnutiu súdu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Pripomenul, že pri špecifikácii majetkovej škody v žalobe výslovne uviedol, že vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné doložiť účtovné doklady. Prostredníctvom vykonaného pojednávania mal záujem predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to znaleckým posudkom, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvej inštancie však dokazovanie podľa neho neprípustne skrátil, keď množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby, ktoré dôkazy nemohol predložiť spolu so žalobou a nemohol ich predložiť ani neskôr, pretože nebol súdom poučený a informovaný, ako to uvádza vyššie. Namietal, že ak súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatuje, že žalobca nepreukázal, že by mu postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda, pričom ďalej uvádza, že bližšie nešpecifikoval jednotlivé náklady vynaložené na správu a vedenie pohľadávky počas obdobia omeškania exekučného súdu, nakoľko určenie výšky majetkovej škody v žalobe nie je dôkazom o jej vzniku, potom súd prvej inštancie nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého podľa jeho názoru jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady vynaložil v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Súčasťou znaleckého posudku sú prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených mzdových nákladoch, nákladoch na tlač, nákladoch na úpravu informačného systému, nákladoch na poštovné a nákladoch na telekomunikačné služby. Znalecký posudok bol predložený až po roku a pol od podania žaloby na súde, hoci k jeho zadaniu došlo skôr, nakoľko jeho vypracovanie je tak dôkladné a zároveň zložité, a to aj s ohľadom na množstvo spracovaných podkladov, že jeho vypracovanie trvalo viac ako rok. Túto skutočnosť označil za objektívnu, ktorú nevedel ovplyvniť, keď vzhľadom na plynutie premlčacích dôb bol nútený svoje nároky uplatniť včas aj v situácii, kedy vedel výšku škody určiť len odhadom. Vyslovil názor, že v konaní preukázal všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existenciu nesprávneho úradného postupu a príčinnú súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou. K nemajetkovej ujme vyjadril názor, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí vôbec nevyvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prílohov zaručeného Ústavou Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Vytkol mu, že ho nepoučil podľa ust. §120 ods. 4 OSP a neoznámil, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, keď navyše množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby, a ticho tak nemohol predložiť spolu so žalobou a nemohol ich predložiť ani neskôr. Pripomenul, že sám súd prvej inštancie zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase, avšak pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel podľa jeho názoru žiaden objektívne udržateľný a ospravedlňujúci dôvod. Napadnuté rozhodnutie označil za vnútorne rozporné, keď napriek

tomu, že súd prvej inštancie zistil porušenie práva, nekonštatoval to a na tomto postavil svoje rozhodnutie o neexistencii nemajetkovej ujmy. K návrhu na prerušenie konania zaujal názor, že ak bol súdu prvej inštancie doručený v čase predchádzajúcom súdnemu pojednávaniu návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného o sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky, bol súd prvej inštancie povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Na podporu tohto tvrdenia poukázal na judikatúru krajských súdov SR.

38. Žalovaný sa k žalobcom podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

39. Podľa § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

40. Podľa § 470 ods. 2 CSP, veta prvá, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozhodol v odvolacom konaní podľa aktuálne platných ustanovení CSP, avšak so zreteľom na ustanovenia OSP platné v čase prvoinštančného konania, ktoré vydaniu preskúmaného rozhodnutia predchádzalo.

41. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec podľa § 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP a § 381 CSP bez pojednávania s poukazom na ust. § 385 ods. 1 CSP a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, keď súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie správnym smerom a v rozsahu potrebnom z hľadiska skutočností potrebných pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na vec aplikoval zodpovedajúce právne normy, ktoré aj správne vyložil. Svoje skutkové a právne závery v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP), a odvolací súd sa s jeho právnymi závermi stotožňuje a konštatuje ich správnosť (§ 387 ods. 2 CSP). Odôvodnenie napadnutého rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a v odvolaní uvádzané argumenty nie sú spôsobilé privodiť iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver o nedôvodnosti žalobou uplatneného nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné, a jeho argumenty podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku žalobcu. Jeho rozhodnutie je tiež presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, sú pre právnickú i laickú verejnosť prijateľné, racionálne a spravodlivé. Odvolací súd sa vyjadruje preto len k odvolacím námietkam žalobcu.

42. V sporovom konaní, o ktoré ide aj v posudzovanej veci, platí dispozičná a prejednácia zásada. Prejednácia zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov, ktoré ich preukazujú, je zásadne vecou strán sporu, za platnosti OSP účastníkov konania. Úprava podľa OSP vychádzala z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch a ukladá im označiť dôkazy k preukázaniu tvrdenia. Účastník mal teda povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 OSP) a povinnosť dôkazu (§ 120 ods. 1 OSP). K splneniu tejto povinnosti bol zaviazaný každý účastník konania. Pokiaľ žalobca s poukazom na ust. § 101 ods. 2 OSP namietal, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď vykonal pojednávanie bez jeho prítomnosti resp. jeho právneho zástupcu, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie postupoval správne a v súlade s ust. § 101 ods. 2 OSP, keď na tento postup boli splnené podmienky. Predmetné ustanovenie predpokladalo pre prejednanie veci v neprítomnosti účastníka skutočnosť, že sa účastník nedostavil na pojednávanie, a ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie. Odvolací súd zo spisu zistil, že súd prvej inštancie vo veci stanovil termín pojednávania, na ktoré bolo predvolanie právneho zástupcovi žalobcu riadne a včas doručené, pričom žalobca bol poučený v zmysle § 120 ods. 4 OSP. Žalobca doručil súdu prvej inštancie návrh na zrušenie nariadeného pojednávania spolu s návrhom na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom malo byť rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a na nestranný súd. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie vyhodnotil, že nešlo o požiadanie o odročenie z dôležitého dôvodu, keďže o nestrannosti súdu už v predmetnom konaní bolo rozhodnuté. Krajský súd v Bratislave uzneseniami v jednotlivých veciach spojených na spoločné

konanie na námietky zaujatosti, vznesené žalobcom, rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Bratislava III C.. N. M., resp. všetci sudcovia Okresného súdu Bratislava III, nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci. Nie je preto dôvodná ani námietka žalobcu v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca, keďže aj ústavná sťažnosť žalobcu bola v čase podania návrhu žalobcu na prerušenie konania a teda aj v čase rozhodovania súdu prvej inštancie Ústavným súdom Slovenskej republiky odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na jej prerokovanie a rozhodnutie uznesením III. ÚS 50/2014-11 zo dňa 30.01.2014. Navyše, vzhľadom na skutočnosť, že žalobca mal pred podaním predmetného návrhu na prerušenie konania už cca rok vedomosť, že ním uvádzaný dôvod na prerušenie konania neexistuje, a teda nemôže obstať, považoval odvolací súd jeho návrh za obštrukčný. Právny zástupca žalobcu sa na pojednávanie, hoci bol riadne a včas predvolaný, nedostavil, o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu nepožiadaval, a svoju neprítomnosť na ňom neospravedlnil, čo skonštatoval aj súd prvej inštancie v zápisnici z pojednávania. V predmetnej veci, ako už bolo uvedené vyššie, Ústavný súd SR ústavnú sťažnosť žalobcu odmietol, z čoho vyplýva, že v čase doručenia predvolania na pojednávanie právneho zástupcovi žalobcu, a v čase, kedy súd prvej inštancie vo veci rozhodol, bolo už o nej rozhodnuté. Prípadný dôvod na odročenie pojednávania, ako aj na prerušenie konania preto nebol daný, keďže už v čase doručenia predvolania na nariadené pojednávanie bolo právneho zástupcovi žalobcu zrejme, že jeho ústavná sťažnosť bola odmietnutá. Navyše oprávnený na rozhodnutie o odročení pojednávania je výlučne konajúci súd, preto strana sporu i v prípade žiadosti o odročenie pojednávania nemôže predpokladať bez ďalšieho toto odročenie, z tohto dôvodu sa na pojednávanie nedostaviť a namietať následne odňatie práva na spravodlivý proces (resp. odňatie možnosti konať pred súdom). Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie nepochybil, keď pojednával a rozhodol v neprítomnosti žalobcu podľa ust. § 101 ods. 2 druhá veta OSP.

43. Odvolací súd dospel tiež k záveru, že ani právo žalobcu na kontradiktórne konanie nebolo porušené. Podľa ust. § 115 ods. 1, 2 OSP, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovoval inak, súd nariadil na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolal účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť bola potrebná. Predvolanie sa muselo účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa malo pojednávanie konať. Táto podmienka vykonania pojednávania bola splnená. Právo strany sporu, aby jej vec bola prejednávaná verejne a v jej prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je potrebné chápať tak, že súd je povinný umožniť jej uplatnenie práva konať a rozhodnúť v jej prítomnosti. Dokazovanie je a bolo časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Strany sporu majú procesnú dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou mohol mať za následok neunesenie dôkazného bremena. Dôkaznú povinnosť mohla strana sporu plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nemu, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania pri odročení pojednávania. Jej cieľom je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na sporovej strane bez ohľadu na jej procesné postavenie. Za dôkaz mohli slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch svedkov. Podľa ust. § 129 ods. 1 OSP bolo možné vykonať dokazovanie listinami tak, že predseda senátu (samosudca) na pojednávaní listinu alebo jej časť prečítal alebo oboznámil ich obsah. Podľa ust. § 122 ods. 1 OSP súd vykonával dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania. V danej veci bolo nariadené pojednávanie na deň 13.1.2015, pričom právny zástupca žalobcu bol na toto pojednávanie riadne predvolaný, no bez ospravedlnenia sa nedostavil. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v zmysle § 18 OSP mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv, teda právo vykonávať procesné úkony, vo formách stanovených zákonom nazeráť do spisu, robiť si výpisy, vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 OSP), byť predvolaný na súdne pojednávanie. Na pojednávaní súd prvej inštancie riadne oboznámil obsah spisu. Pokiaľ teda na pojednávaní vykonával dôkazy navrhované žalobcom a poskytol možnosť obom stranám sporu zúčastniť sa pojednávania, čím mali možnosť vyjadriť sa k dôkazom, resp. navrhnúť ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, tak týmto jeho postupom nedošlo k porušeniu princípov kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. K právu účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zodpovedala aj povinnosť súdu umožniť účastníkov, aby sa vyjadril ku každému dôkazu, ktorý súd vykonal a ktorý mohol aj obsahovať zistenie významné pre rozhodnutie súdu. Tento postup bol zo strany súdu prvej inštancie postupom podľa § 122 ods. 1 v spojení s § 123 OSP dodržaný. Súd prvej inštancie dodržal i zásadu priamosti a ústnosti vykonávania

dôkazov ako jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania, ktorú zaručuje nielen ústava (čl. 48 ods. 2), ale aj Dohovor (čl. 6 ods. 1), keďže táto zásada je súčasťou práva na spravodlivé prejednanie vecí, týkajúce sa občianskych práv a záväzkov a je aj zároveň špecifickým vyjadrením zásady kontradiktórnosti sporového konania. Dodržanie práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zo strany súdu prvej inštancie je v zhode i s judikatúrou, o ktorú sa opiera aj ESLP, ktorý vyslovil, že súčasťou koncepcie spravodlivého súdneho konania je zásada kontradiktórnosti, v súlade s ktorou musia mať účastníci (strany sporu) nielen právo navrhnúť všetky dôkazy, ktoré považujú za nevyhnutné na preukázanie svojich tvrdení, ale aj právo byť oboznámený a vyjadriť sa ku všetkým dôkazom a vyjadreniam predloženým s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu. Vo vzťahu k princípu rovnosti zbraní, ktorý bol súdom prvej inštancie dodržaný, bola poskytnutá obom stranám sporu primeraná možnosť predložiť svoje návrhy. Pokiaľ súd prvej inštancie v rámci vykonávaného dokazovania vytvoril procesný priestor obom sporovým stranám na navrhovanie dôkazov, oboznámenie sa a vyjadrenie sa k nim, tak neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, teda rešpektoval judikatúru Ústavného súdu SR a ESLP. Jeho postupom nedošlo k porušeniu práva vyjadriť sa ku každému z vykonaných dôkazov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, k porušeniu zásad priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov a kontradiktórnosti sporového konania, teda zásad obsiahnutých v príslušných ustanoveniach OSP v práve na spravodlivý proces, ako ho vykladá Ústavný súd SR a ESLP. Nie je zrozumiteľné konštatovanie žalobcu, že ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobe v zmysle ust. § 114 ods. 3 OSP, mal podľa neho rozhodnúť o žalobe rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b OSP, nakoľko vyjadrenie žalovaného k jeho žalobe mu bolo doručované a jeho právny zástupca ho prevzal dňa 30.07.2013.

44. Žalobca uviedol, že si nechal vypracovať znalecký posudok ohľadom výšky škody, keď namietal, že súd prvej inštancie mu nedal priestor predložiť tento dôkaz v konaní, keďže bez splnenia podmienok konal a rozhodol postupom podľa § 101 ods. 2 OSP. Odvolací súd považuje túto jeho odvoláciu námietku za zmätočnú a s vecou nesúvisiacu, keďže zo súdneho spisu ako i z napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie dôkaz znaleckým posudkom riadne vykonal na pojednávaní dňa 13.01.2015 a v odôvodnení napadnutého rozsudku ho aj riadne vyhodnotil a dospel k záverom, s ktorými sa aj odvolací súd stotožnil a preto odkazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie.

45. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie, že nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, nakoľko pri posudzovaní, či prietah v konaní bol alebo nebol zbytočný, sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Odvolací súd poukazuje v tejto súvislosti na názor Ústavného súdu SR, podľa ktorého porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (nález Ústavného súdu SR z 7. mája 2013, sp. zn. IV. ÚS 471/2012-75). Ďalej je nutné zdôrazniť, že súd vo svojej rozhodovacej činnosti na zákonom ustanovené lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky konkrétne okolnosti posudzovanej veci. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (napr. I. ÚS 86/02). Navyiac v posudzovanej veci ako správne ustálil súd prvej inštancie, nebol súd pri rozhodovaní o žiadostiach na zmenu exekútora viazaný zákonnou lehotou.

46. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní nepreukázal vznik ani výšku majetkovej škody. Paušálne vyčíslenie nákladov na správu a udržateľnosť pohľadávky bez ďalšieho dôkazom o vzniku a výške škody nie je. Napokon žalobca ich vynaloženie v konkrétnom prípade rovnako nepreukázal, čím neuniesol dôkazné bremeno v konaní. V tomto smere odvolací súd poukazuje na podrobné zdôvodnenie rozsudku súdom prvej inštancie. Odvolací súd pritom súhlasí aj s názorom súdu prvej inštancie, že v priebehu exekúcie, v čase, keď je podaný návrh na zmenu exekútora, žiadna škoda pre prípadnú nečinnosť exekučného súdu nemôže vzniknúť, pretože pôvodný exekútor má podľa zákona povinnosť vykonávať úkony exekučného konania až do zmeny v jeho osobe. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy nemôže byť nárokom v zmysle § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/2003 Z.z., pretože takýto nárok môže vzniknúť iba fyzickej osobe. V tejto časti preto zrejme ide o nárok na ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby v zmysle § 19b ods. 3 Obč. zák.. Odvolací súd je toho názoru, že v konaní nebolo preukázané, že by nesprávnym úradným postupom žalovaného došlo k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti

žalobcu. Treba uviesť, že žalobca v konaní ani netvrdil, že by v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu došlo k neoprávnenému zásahu do jeho dobrej povesti. Navyiac, takýto zásah je už pojmovno vylúčený, keďže vyššie popísaná nečinnosť exekučného súdu predsa nemôže mať vplyv na povesť žalobcu. Ak žalobca odvodzoval svoj nárok na nemajetkovú ujmu v peniazoch od tvrdenia, že nesprávny úradný postup ovplyvnil jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobil neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať, stotožnil sa odvolací súd so záverom súdu prvej inštancie, ktorý správne skonštatoval, že žalobca tieto tvrdenia nekonkretizoval a ani nepreukázal.

47. Napokon neobstojí argument žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Napadnutý rozsudok je podľa odvolacieho súdu preskúmateľný, pretože obsahuje dôvody, resp. argumentáciu, pre ktoré súd prvej inštancie dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby, rovnako obsahuje ustanovenia právnych prepisov, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav veci a tieto aj správne interpretoval. Súd prvej inštancie teda venoval náležitú pozornosť nielen zisťovaniu rozhodujúcich skutkových okolností, ale aj vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie vyčerpávajúcím spôsobom odôvodnil.

48. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

49. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP vzhľadom na plný úspech žalovaného v odvolacom konaní, ktorému však ich náhradu nepriznal, keďže mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

50. Predmetom odvolacieho konania bolo aj uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 13.01.2015 č.k. 45C 109/2012-329, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude podľa žalobcu zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu prejednáváním veci. Vychádzal z uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.10.2012 č.k. 3NcC320/2012-13, podľa ktorého sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, z uznesenia súdu prvej inštancie zo dňa 15.05.2013 č.k. 45C 109/2012-21, ktorým spojil na spoločné konanie (so sp. zn. 45C 109/2012) konania vedené pod sp. zn. 45C 109/2012, 45C 136/2012, 45C 137/2012, 45C 141/2012, 45C 142/2012, 45C 143/2012, 45C 146/2012, 45C 147/2012 a z uznesení Krajského súdu v Bratislave vo všetkých spojených veciach, podľa ktorých sudcovia Okresného súdu Bratislava III (resp. sudkyňa C.. N. M.) nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania jednotlivých vecí. Žalobca žiadal prerušiť preskúmané konanie z dôvodu, že podal ústavnú sťažnosť v zmysle čl. 127 Ústavy SR pre porušenie jeho základných práv a slobôd spôsobené týmito rozhodnutiami krajského súdu, s ktorými zásadne nesúhlasí. Mal za to, že na Ústavnom súde SR sa rozhoduje o otázke, ktorú súd prvej inštancie nie je oprávnený riešiť a ktorá môže mať význam pre jeho rozhodnutie.

51. O návrhu žalobcu na prerušenie konania rozhodol súd prvej inštancie so zreteľom na ust. § 109 ods. 1, 2 OSP, majúci za to, že ust. § 109 ods. 1 písm. b/ OSP upravuje obligatórne prerušenie konania v prípade, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je oprávnený riešiť v danom konaní ani ako otázku predbežnú, keď ide o prípady, v ktorých je viazaný rozhodnutiami iných vnútroštátnych a medzinárodných súdnych orgánov. Vyhodnotil, že podanie ústavnej sťažnosti žalobcu nepreukázal, keď navyše právne posúdil, že podanie takejto sťažnosti nie je dôvodom na prerušenie konania, nakoľko nepreukázal, že by táto sťažnosť bola Ústavným súdom SR prerokovaná a prijatá na ďalšie konanie, keď sťažnosť sa navyše týka len rozhodnutia nadriadeného súdu. Vyjadril názor, že jeho rozhodnutie vo veci nezávisí od výsledku konania o podanej sťažnosti na Ústavnom súde SR, preto návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol. Jeho opätovný návrh na prerušenie konania zo dňa 09.01.2015 považoval teda za nedôvodný, keď v ňom neuviedol žalobca žiadne nové skutočnosti oproti návrhu na prerušenie konania, o ktorom rozhodol uznesením zo dňa 10.04.2014 č.k. 45C 109/2012-273, odvolanie žalobcu proti ktorému Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 28.08.2014 č.k. 5Co 575/2014-304 odmietol.

52. S poukazom na ust. § 109 ods. 2 OSP súd prvej inštancie dôvodil, že upravuje fakultatívne prerušenie konania, keď v inom konaní sa rieši otázka, ktorú si môže vyriešiť ako otázku predbežnú. Poukázal na rozhodujúci princíp hospodárnosti občianskeho súdneho konania, keď právne uzavrel, že podanie sťažnosti predstavuje mimoriadny prostriedok vo vzťahu k rozhodnutiam a konanie na Ústavnom súde SR sa nepovažuje za občianskoprávne konanie, ktoré má na mysli ust. § 109 ods. 2 OSP.

53. Proti tomuto uzneseniu podal riadne a včas prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobca a žiadal ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súdu prvej inštancie vytkol, že v ňom nekonkretizuje (nezdôvodňuje), prečo sa v čase rozhodovania domnieval, že neboli splnené podmienky pre prerušenie konania. Uvedené rozhodnutie mal preto za nepreskúmateľné, porušujúce jeho právo na súdnu ochranu. Napadnuté rozhodnutie považoval za arbitrárne, a tým aj za ústavne neakceptovateľné a rozporné s čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vyjadril názor, že ak odôvodnenie výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania neobsahuje opis konkrétnych okolností a dôvodov umožňujúcich súdu pokračovať v konaní, ide o rozhodnutie nepreskúmateľné a takéto odôvodnenie je z hľadiska spravodlivého súdneho konania ústavne neudržateľné (mutatis mutandis Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 25/06 z 10. mája 2006). Mal za to, že súd musí posudzovať procesné návrhy účastníkov (aktuálne strán sporu) podľa ich obsahu a nie podľa času, kedy boli na súde uplatnené (skôr či neskôr pred pojednávaním), keď zohľadňovanie časového aspektu pri posudzovaní procesného návrhu predstavuje podľa neho nedôvodnú diskrimináciu procesnej strany pri uplatňovaní práva na súdnu ochranu (čl.14 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd). Nesúhlasil s tvrdením súdu prvej inštancie, že návrh na prerušenie konania nepodporil žiadnymi listinami, keď podal elektronicky na zverejnenú e-mailovú adresu súdu podatelnaOSBA3@justice.sk návrh na zrušenie pojednávania spolu s prílohou - ústavnou sťažnosťou. V čase podania návrhu na prerušenie konania súd prvej inštancie teda disponoval ústavnou sťažnosťou a mal poznať jej obsah a dôvody. V danej veci nešlo o žalobu vo veci samej, preto toto podanie podľa neho nebolo potrebné doplniť písomne, pričom vyvolalo právne účinky smerom k založeniu prekážky brániacej pokračovaniu v konaní. Pripomenul, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd prvej inštancie o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, podľa neho nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného, keď rozhodnutie krajského súdu je podľa neho v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, ako aj s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva. Do pozornosti dal základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny (a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 až 16 Občianskeho súdneho poriadku). (I. ÚS 27/98). Uviedol, že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu „zákonný sudca“ podľa článku 48 ods. 1 vety prvej Ústavy Slovenskej republiky (III. ÚS 16/2000). Konanie preto podľa neho malo byť rozhodne prerušené až do rozhodnutia ústavného súdu o otázke nestrannosti súdu a osoby sudcu. Vyjadril názor, že jeho námietky ohľadne porušenia uvedených práv mali byť súdom prvej inštancie náležite preskúmané a bol povinný sa s nimi preskúmateľným spôsobom vysporiadať, keď z doterajšej judikatúry ústavného súdu možno podľa neho vyvodíť, že tvrdenie účastníka (strany sporu), podľa ktorého v jeho veci nekoná zákoný sudca, treba považovať za námietku zaujatosti, a to z objektívneho pohľadu (Uznesenie z 8.10.2009, II. ÚS 336/09).

54. Žalovaný odvoláciu repliku nepodal.

55. Odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného podľa ust. §§ 379, 380 ods. 1 a 381 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

56. Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

57. Podľa čl. 144 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prejednávanej veci odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu, konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1. Právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre súd záväzný.

58. Podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP súd konanie prerušil, ak rozhodnutie záviselo od otázky, ktorú nebol v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupoval, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tomto prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

59. Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP mohol súd konanie prerušiť, ak prebiehalo konanie, v ktorom sa riešila otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

60. Prerúšením konania bez splnenia zákonných predpokladov sa zasahovalo do práv účastníkov konania, keďže počas prerušenia sa podľa § 111 ods. 1 OSP platného v čase prvoinštančného konania sa nevykonávali pojednávania a neplynuli ani lehoty. Nedôvodné prerušenie konania zasahovalo predovšetkým do práva účastníka na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Ustanovenie § 109 ods. 1 písm. b) upravovalo prípady, keď bol súd povinný prerušiť konanie. V konaní nepokračoval až do odpadnutia prekážky konania.

61. Povinnosť prerušiť konanie sa vzťahovala aj na prípady, keď súd pred rozhodnutím dospel k záveru, že všeobecne záväzný predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s Ústavou SR, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. V takomto prípade súd podá Ústavnému súdu SR návrh na začatie konania podľa § 37 a nasl. zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení zákona č. 293/1995 Z.z.

62. Ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c) OSP upravovalo tzv. fakultatívne prerušenie konania, t. j. také prerušenie konania, ktoré nebolo pre samotné konanie nevyhnutné. Súd sa pri uplatňovaní procesného postupu podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP musel spravovať aj požiadavkou zakotvenou v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR ukladajúcej povinnosť prijať príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie napadnutých vecí bez zbytočných prieťahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 21/2000).

63. V zmysle tohto zákonného ustanovenia išlo predovšetkým o riešenie predbežnej otázky, a to takej, ktorú si v zásade mohol pre svoje rozhodnutie posúdiť buď sám, ale v záujme jednotnosti rozhodovania prerušil konanie a vyčkal na rozhodnutie príslušného orgánu alebo súdu, z ktorého v ďalšom konaní vychádzal. Predbežnou (prejudiciálnou) otázkou je otázka, ktorej predchádzajúce vyriešenie k tomu, aby bolo možné rozhodnúť vo veci samej.

64. V danom prípade sa žalobca domáhal prerušenia konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP a § 109 ods. 2 písm. c) z dôvodu, že na Ústavný súd SR podal ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal porušenie svojich základných práv vyplývajúcich z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Bratislave, ktorými Krajský súd v Bratislave nevylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava III z konania a rozhodovania v predmetnej právnej veci.

65. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že podanie ústavnej sťažnosti (ak by jej podanie žalobca aj preukázal), nie je dôvodom na prerušenie tohto konania, keď jeho rozhodnutie vo veci nezávisí od výsledku konania o sťažnosti pred Ústavným súdom SR. Odvolací súd považuje tiež za potrebné zdôrazniť, že ústavná sťažnosť žalobcu proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave 3NcC 320/2012 zo dňa 23.10.2012 bola už v čase podania návrhu žalobcu na prerušenie konania a teda aj v čase rozhodovania súdu prvej inštancie Ústavným súdom Slovenskej republiky odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na jej prerokovanie a rozhodnutie uznesením IV. ÚS 50/2014-11 zo dňa 30.01.2014. Súd prvej inštancie rozhodol správne, ak návrh žalobcu na prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho sťažnosti zamietol, nakoľko na prerušenie konania nebol žiadny dôvod. Navyiac, vzhľadom na skutočnosť, že žalobca mal pred podaním predmetného návrhu na prerušenie konania vedomosť, že ním uvádzaný dôvod na prerušenie konania neexistuje, a teda nemôže obstať, považoval odvolací súd jeho návrh za obštrukčný.

66. Na základe vyššie uvedeného napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

67. Napadnutým uznesením zo dňa 23.06.2016 č.k. 45C 109/2012-457 súd prvej inštancie uložil žalobcovi povinnosť v lehote 10 dní od jeho doručenia zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie proti jeho rozsudku zo dňa 13.01.2015 č.k. 45C 109/2012-332 vo výške 20,- eur podľa položky č. 7a sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov.

68. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca včas odvolanie, a navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil. Namietal, že napadnuté uznesenie nie je odôvodnené, a tiež, že mu bola uložená poplatková povinnosť, hoci mu vzhľadom na vecné oslobodenie konania od poplatku nevznikla. Argumentoval tým, že podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pričom ako vyplýva z tejto definície, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod. ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Zdôraznil, že podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu, a súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Poukázal na to, že v prílohe zák. č. 71/1992 Zb. nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, z čoho vyvodil, že mu bola v rozpore so zák. č. 71/1992 Zb. uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 39/2007 mal za to, že za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zák. č. 71/1992 Zb. sa súdne poplatky nevyberajú, v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy. Argumentoval tiež, že podľa ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. V danom prípade bola žaloba podaná pred 01.10.2012, konanie teda začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 145/1995 Z.z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.09.2012. Do 30.09.2012 bolo podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k) zák. č. 71/1992 Zb. konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené.

69. Odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie podľa § 378 ods. 1, § 379 a § 380 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

70. Podľa ust. § 2 ods. 4 veta prvá zák. č. 71/1992 Zb. v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

71. ust. § 5 ods. 1 písm. a) zák. č. 71/1992 Zb. poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

72. Podľa ust. § 6 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

73. Podľa ust. § 17 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom.

74. Podľa ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. októbra 2012) z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

75. Podľa pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom platí súdny poplatok vo výške 20 eur.

76. Podľa poznámky č. 3 k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej.

77. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie napadnutým uznesením, ktorým uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku, aplikoval správny právny predpis a správne ho aj vyložil, správne označil položku Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej súdny poplatok vyrubil, a súdny poplatok bol žalobcovi vyrubený aj v správnej výške. Odôvodnenie napadnutého uznesenia považoval odvolací súd za dostatočné a samotné uznesenie za preskúmateľné, pretože z neho všetky vyššie uvedené skutočnosti jednoznačne vyplývajú. Ak súd prvej inštancie rozhodol o povinnosti žalobcu zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, bol jeho postup správny. Odvolacie námietky žalobcu preto nepovažoval odvolací súd za dôvodné. V prvom rade považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že z vyššie citovaných ustanovení zák. č. 71/1992 Zb. a jeho prílohy nevyplýva, že sa súdny poplatok platí len za samotné podanie návrhu tak, ako tvrdí žalobca v odvolaní, a zo strany súdu prvej inštancie nedošlo ani k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Závery zo žalobcom v tejto súvislosti citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 39/2007 nie sú na posudzovanú vec aplikovateľné, keďže tieto sa týkajú súdnych konaní, za ktoré nie sú v Sadzobníku súdnych poplatkov uvedené poplatky, pričom v posudzovanej veci o takýto prípad nejde. Súdny poplatok pre konanie o návrhu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa v Sadzobníku súdnych poplatkov nachádza, a to práve v položke č. 7a. Položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb., bola do sadzobníka vložená novelou zák. č. 71/1992 Zb. vykonanou zákonom č. 286/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.10.2012. Súčasne bol touto novelou do zák. č. 71/1992 Zb. vložený § 18ca, podľa ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.09.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. Konanie o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. nebolo do 30.09.2012 uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov, od 01.10.2012 je však spoplatnené. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžf 37/2010 zo dňa 04.05.2011 „tak ako poplatková pohľadávka vzniká podaním návrhu a je zročná zároveň týmto okamihom, je aj poplatok z odvolania vo veci samej zročný okamihom, keď bolo toto odvolanie podané. Súd môže súdny poplatok vyrubiť a vymáhať až po vzniku poplatkovej povinnosti“. Zákon o súdnych poplatkoch v § 17 ods. 2 ustanovuje, že poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom. Z uvedeného potom vyplýva, že žalobcovi poplatková povinnosť za podané odvolanie proti rozsudku vznikla. Žalobca by nebol povinný zaplatiť poplatok za odvolanie (i s poukazom na § 6 ods. 2 prvá veta zák. č. 71/1992 Zb.) iba v prípade, ak by odvolanie podal pred 30. septembrom 2012. Odvolanie však podal dňa 20.02.2015, z čoho vyplýva, že odvolacie konanie sa začalo za účinnosti zák. č. 71/1992 Zb. v znení zák. č. 286/2012 Z.z.. Preto postupoval súd prvej inštancie správne, ak napadnutým uznesením uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie v zmysle pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, účinne v čase vzniku poplatkovej povinnosti, pričom poplatok vyrúbil aj v správnej výške 20,- eur. Ani námietku žalobcu, že v danej veci nie je dôvodné použitie analógie legis, nepovažoval odvolací súd za dôvodnú, nakoľko k použitiu analógie zo strany súdu prvej inštancie nedošlo.

78. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

79. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).